

Pero Zubac

MALE POEME O LJUBAVI

MISLIO SAM DA MOGU BEZ NJE

Toliko sam puta zamišljao neku ženu iz snova
koju bih voleo ne zato što ona voli mene,
koja bi u moje pesme unela miris proletnjeg đurdevka,
kad listam brevijar sećanja ne nalazim je.
I već kad sam pomislio da sam zaboravio da volim,
ona je došla nenadano, a ja sam znao nju
i draga mi je bila, a nisam znao da je to ona.

Iza te ljupkosti krila se tajnovitost, senovitost,
dodir s onostranim, dodir sa bićem sna,
ona je znala govor drveća i razumevala
drhtaje latica ruže na vetru, grčke mitove,
tajne Biblije, suštinu umetnosti koja se otima životu,
nisam znao da je to ona.

Znala je da me ljubi drugačije od svih
i da me dodiruje, a da dodire osećam kao male
talase vode koja me uspavljuje.

A sada kada znam šta zna i kako u meni budi
zaspalu ljubav prvi put kao biće samo sebi dovoljno,
ne znam šta bih bez nje.

A mislio sam da mogu bez nje i u snu zazivao
žene iz velikih pesama, ali nijedna mi se nije
ni likom ni glasom odazvala.
Ni Ana Snjegina, ni Inge Barč, ni Barbara,
ni Čik Lorimer, ni Ida Lotringer, ni Tanjuša
„koja je bila najlepša u selu”, ni Lenka, čak
ni Lenka, a ona je došla kada nisam ni slutio
da je to ono devojče s mašnjama u kosi,
o, davno a jasno sećanje!

To si bila ti, moja ljubavi, a nisam znao da si to ti.
A mislio sam da mogu bez tebe.

SENTIMENTALNO PUTOVANJE U LJUBAV

Na sedamdeseti rođendan, osaman i ogrnut tugom,
pažljivo sam sa sačuvanih fotografija izdvojio lica žena
koje su činile lepim i podnošljivim moj dosta gorak život.

I sve uneo u malenu nokiju da bih nesanice ublažavao
gledanjem dragih mi lica.

Na osamdeseti rođendan, pažljivo i s tugom
izbrisao sam sačuvane fotografije iz telefona.
Ostale su moje slike iz mladosti s pesnicima
uz koje sam rastao i četiri portreta žena koje sam voleo.
Osećam dok zapisujem ove setne reči da ovo
nije pesma nego priča o pesmi koju si poželela da ti napišem.
Pesma-priča. Pesma-pismo.

Jedno drago lepo lice sam zadržao u trezoru uspomena.
Moja kratka i nezaboravna romansa u mojim najboljim godinama.

A onda, neočekivano, bogomdano, ona se vratila
u moj osamni život kada mi je bila najpotrebnija.
Dolepršala mala moja senica, nenadano, kao što je,
davno, bez reči, odlepršala u svoj svet, daleko od mene.

Sad u maloj nokiji, čim otvorim trezor sećanja,
gledaju me njene oči. Nekoliko portreta koje mi je uz
poruke poslala.

S njom ulazim u san i s njom se budim.
Ona je srećni kraj moga sentimentalnog putovanja
u ljubav.

NAŠA LJUBAV

Mi znamo da će naša ljubav, ma koliko trajala,
biti kratkotrajna.
Zato se tako hitro odajemo, poveravamo, predajemo
jedno drugom, bez zazora, bez stida, bez straha da se
nećemo razumeti.

Zato nam je svaki susret kao letovanje, svaki dan
kao mesec, svaki minut kao sat, svaki dodir kao dodir večnosti.

Radujem se jutru u kojem ću te videti, a znamo
šta ćemo reći jedno drugom.
Svoj pogled ću ti zalepiti na leđa dok odlaziš.

Imaćeš osećaj da je neki leptir sleteo na tvoje rame.

A znaš da je to varka.
Da sam to ja koji te tako silno i odano ljubi.

A rekla si mi jednom da bi volela – i moliš me da te
poslušam – da niko nikada ne sazna kome su pisane
moje pozne ljubavne pesme.

Onako da bude kao *Jelena, žena koje nema*.
„Tvoje su pesme o suštini i moći ljubavi, ja tu nisam
bitna, ja ne postojim.”

Neka bude kako je željeno, ako moja želja to želi.
Svejedno, ja svim svojim čulima osećam da postojiš
i kada te nema.

PESMA

Čekao sam da se u mom životu pojavi neko kao ti.
Neko ko će moje reči i moje čutnje razumeti.
Neko ko će me slušati i kada ne govorim ništa.
Neko kome ću moći da pričam o detinjstvu,
dečjim strahovima, odrastanju, sve do
Širokobriječnog svetilišta i Gospe koju sam
u konviktu jednom sanjao.
O tome kako sam se od slave uzaludno sklanjao
u tišinu, beg od ljudi, od oholih i zavidnih,
sve sam to želeo.

I da mogu da razgovaram o onostranom, o Knjizi mrtvih,
o Judinom jevanđelju, a za to mi je bio potreban neko
ko dolazi iz tog sveta a to od ljudi sakriva.

I onda si došla ti, iznenadno kao letnji pljusak,
i prosvetlila mi samoće kao letnja munja
kad osvetli nebo.

Celog života tragao sam za takvim bićem,
a bila mi je poznata i draga davno, tako davno.

A nisam znao da je to Ona.

KAO PISMO

Samoća je idealan oblik slobode.
Sam si, sam određuješ kako proživeti
darovani dan.
Godine sam utrošio na navikavanje
na odabranu samoću.

Život te otima od samoće, ona se brani
i uvek nađe oblik odbrane,
ne remeteći lepotu samoće.

Ona me sad otima od samoće
snagom moje želje da više ne budem sam.
I ubrzo sam naučio da je vrhunski oblik samoće:
mi sami.

Dodji zato u moju samoću i ona će
te zavoleti. Čekaćemo zajedno da golub na sims sleti.
Videćeš kako bube malene sleću na moj dlan.
Nekad su sa mnom provodile
sav bogovetni dan.
I male bubamare prestaće da se plaše
i naviknuće se na tebe.
Otkad si postala deo moje samoće
i ja sam postao deo tebe koji se na
mene privikava.

Od Borhesa sam se tešio mislju da se ljubav
ne gasi s godinama odmicanja od mladosti,
kad je krv vrela, žudnja koja guši, strast koja se
razliva po telu, po koži, po rukama što hoće
dodir tela koje sanjaš neprestano, od Horhea Luisa
i Marije Kodame.

Povremeno me obuzimala želja za ženstvom,
odmaknut niskom godina samotnjaštva,

a zavoleo sam tako žustro, namah, lako,
kao nikada nju koju mi je poslao onaj
koji sve vidi i sve zna.

A umeo sam da volim i sačuvao bisere
u trezoru sećanja.
Mislio sam da već u sedamdesetoj ostajem
zavisnik od svog trezora.
Pomisao na novu ljubav bila je daleka
kao moji dragi na drugoj obali.
Sada vidim da je život čudo.

Ima jedan jablan u mome dvorištu
kroz koje prolaziš kada mi donosiš
kotaricu radosti.
Pred zimu su mu potkresali vrhove,
ali leto mu je pomoglo da vene u bezvođu
i sunčanoj žegi.
Posmatrao sam danima klonulo lišće
u bokorima sve do jutra u kome ćemo se
sresti u kojem i ove reči zapisujem.

Dečaci iz kvarta ostavili su svoje male ruksake
u njegov hlad zaneti igrom i bezbrigom.
Sedeh na klupi posmatrajući ih i setih se
tvojih reči da pogledam u nebo uvek
kad zaželim da vidim da li me voliš.

I videh radostan na vrhu mlado lišće kako se raduje suncu,
kako šiklja iz posečenih grana radujući
se svetlu kao što se ja radujem
što ću te uskoro videti, zelena
moja ljubavi.

POŽELEO SAM DA NAPIŠEM TUŽNU PESMU

Pomislio sam da napišem tužnu ljubavnu pesmu,
mada posle Nerudine ne вреди pokušavati.
Ali sve moje pesme, skoro, tužne su. I setne.
Ali ne mogu.

Pokušao sam. Ne mogu kad sam tako radostan
što me voliš i što te volim, moja ljubavi.

Mogao bih napisati kako sam tužan što nisi
sve moje vreme pored mene.
Ali bio bi to kraj ove slatke žudnje dok čekam
da te zagrlim.

Nisam tužan kad se rastajemo,
radostan sam što ćeš me
opet grliti.

Stoga ne umem da napišem tu pesmu.

Čudo pozne ljubavi posulo me laticama
ruža iz tvog srca i sada na tebe mirišem,
zahvalan što sada vidim nevidljivo,
čujem nečujno, dodirujem nedodirljivo.

Uzeh sebi ono što bogovi samo za sebe čuvaju.